

llegir-hi *Lumnars*, *Lomnar* i *Lovinar* prova que devia haver-hi ||||| en l'esborrall del *Repartment*, que hom titubejava entre llegir *umn*, *omn* i *oui*.

En efecte, Quadrado porta, en la seva edició, «Alcheria *Lumnars*», amb variant *Lovinar* (29), «Alcheria *Lomnar*» (104) i «Alq. *Lomnar*» (470). Ara bé aquest nom apareix, doncs, constantment, sense *-t* o *-d*, més sovint en singular que en plural i amb una labial *v*; tot està en contradicció amb el nom ètnic, tan conegut, de Lombardia; que s'hi pronunciés *v*, per ultra-correcció catalana de la pron. morisca ja no contradiu, però, que vingui d'un derivat mossàrab de LUMBUS.

Totes tres vegades figura com una alqueria del terme de Montuïri, i Montuïri està a 24 km d'es Llombards, però ja constatava Quadrado (434) que el terme de Montuïri abraçava també el de Santanyí, i entre les alqueries de Montuïri consta allí mateix la de *Goronda*, o sigui *Garonda* (que en dista 19 km i uns 15 d'es Llombards). El sentit del nom seria, doncs, 'pujolar' o 'renglera de turonets', i la interpretació com 'lombards' la farien més tard els catalans, que tenien amb ells tant de tracte, com poc n'hi podien tenir els moros mallorquins.

LLORINGO, *Son* (Manacor, Mall. 29, b-7)

Sobre *Lloringo* i *Llorongo* Coromines es d'opinió que tots dos són formes que ha revestit l'hipocorístic del llatí LAURENTIUS a Mallorca. Suposant que existís *Lorengo* com a forma de LAURENTIUS en mossàrab, en la fonètica mossàrab, amb la seva tendència radical a les assimilacions vocàliques i a l'harmonia fonemàtica, *Lorengo* molt naturalment es convertiria en *Lorong*.

Però com LAURENTIUS hauria pogut tornar-se *Lorengo*? Això ja és ben problemàtic. Esperaríem que hagués donat una de dues: *Laurentzo* o bé *Laurenço*, que la pronúncia aràbiga hauria canviat en *Lorenço/Loringo*. ¿S'hauria pogut produir el canvi de *Lorenço* en *Lorong* en l'època arcaica en què l'àrab encara vacil·lava entre *ğ* i *g* (a la manera egípcia)? Complicat i rebuscat. No ho fóra gaire menys suposar que d'un compromís entre el vocatiu arcaic LAURENTĪ (> cast. *Lorente*, val. *Llorent(e)*), paral·lels a *Vicent* < VINCENTĪ), i el romànic general *Laurenço*, nasqués un LAURĒNTI(g)O en mossàrab (amb la sabuda *-g-* anti-hiàtica davant *o*) després sincoptat; menys audaç que allò, però tanmateix molt suposar. L'única cosa clara és que han d'ésser hipocorístics autòctons de Mallorca i que l'antiguitat de la documentació no deixa d'incitar-nos.

Provat que era forma antiga: Quadrado cita *Lorong* o *Lorengo* en l'any 1451 com a equivalent de *Llorenç* (*Forenses y C.*, 149), Campaner un